

zákona č. 84/19 pak předpisuje, že vyjímajíc ony druhy bankovek, kterým min. fin. na základě uděleného zmocnění na další ponechá nucený oběh (bankovky na 1 K a 2 K, § 1, odst. 3 nař. z 25. února 1919 č. 86 Sb.), mají v území čsl. republiky, po skončení okolkování, nucený oběh jen bankovky kolkované kolkem Čsl. republiky.

Tímto způsobem podniknuty byly první kroky k osamostatnění měny čsl. státu.

Zák. z 10. dubna 1919 č. 187 Sb. pokračuje svými ustanoveními v započatém osamostatnění měny republiky čsl., zdůrazňuje v § 1 právo měnové svrchovanosti státu. V § 2 prohlašuje bývalé rak.-uh. bankovky, pokud byly okolkovány, zákonným platidlem s nuceným oběhem, naproti čemuž podle § 3 bankovky nekolkované přestaly jím býti (až na prozatímní výjimku bankovek jedno- a dvoukorunových). V § 5 označena pro oblast čsl. státu čsl. koruna za měnovou jednotku. V § 6 stanovena parita této koruny s bývalou korunou rak.-uherskou.

Z těchto předpisů vychází na jevo, že zavedením koruny čsl. nebylo na systému měnovém, platném v říši rak.-uh., po stránce věcně nic měněno, že naopak tento měnový systém převzat byl státem čsl., že měnová jednotka rak.-uh. přešla v zákonné platidlo a zákonnou míru hodnot v republice čsl. s označením Kč (koruna československá), jejíž parita s korunou rak.-uh. určena byla pozitivní normou a která tedy jest s hlediska právního řádu státu čsl. rovnocennou měnovou jednotkou s korunou rakouskou.

Nelze tedy po stránce právní pokládati vyjádření hodnot v korunách čsl. a stran doby před platností nař. z 25. února 1919 č. 80 Sb. v korunách rak.-uh. za vyjádření hodnot rozdílnými platidly a měřítky hodnot.

Proto nemohl nss spatřovati nezákonnost v tom, že žal. úřad, vyměřuje dávku z přírůstku hodnoty, srovnával hodnotu nabyvací, vyjádřenou v korunách rak.-uh. s hodnotou zcizovací, vyznačenou korunách čsl.

Jelikož stížnost dalších námitek neuplatňuje, náleželo ji jakožto bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3384.

V y p o v ě z e n í z o b c e: I. * Ustanovením § 11, odst. 2 čes. obec. zřízení, že proti vypovídacímu rozhodnutí obce lze žádati na politickém úřadě za pomoc, dán byl postiženému řádný opravný prostředek, nikoliv pouhá možnost dovolati se výkonu práva dozorcího. — II. * Pro podání tohoto opravného prostředku platí 14ti denní lhůta podle § 12 zák. č. 76/1919.

Nález ze dne 19. března 1924 č. 4564).

V ě c: Město P. proti ministerstvu vnitra o vypovězení Arnošta P.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Ob. zast. města P. usneslo se 29. února 1920, aby Arnošt P. vypovězen byl z obvodu města P. na základě § 11 obec. zřiz.

Stížnost P-m do nálezu vyhošťujícího u osp-é dne 18. dubna 1920 podanou zamítl tento úřad výnosem z 8. dubna 1921 jako opožděnou, poněvadž byla podána po uplynutí 14 denní odvolací lhůty.

K odvolání P. zrušila zsp v odpor vzatý výměr osp-é a uložila jí, aby o stížnosti rozhodla meritorně.

Min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo rekursu podanému obcí P. proti uvedenému rozhodnutí z těchto důvodů:

»Novela k obecnímu řádu ze 7. února 1919 č. 76 Sb. ustanovuje sice v § 12 pro stížnosti do rozhodnutí obecních orgánů k nadřízeným úřadům politickým lhůtu 14ti denní, není-li ve zvláštním zákoně ustanovení jiného; ustanovení toto však nelze vztahovati na případ daný, poněvadž podle § 11 ob. zřiz. v druhém odstavci vyhrazeno jest vypovězení, aby se v případě, že by se vypovězením pokládal za postižena, obrátil na politický úřad »o pomoc«, nejde tudíž v tomto případě o nějaké odvolání nebo stížnost, nýbrž o pouhou pomoc, z čehož je nutno souditi, že v tomto případě jde o dovolávání státního dozorčího práva, jež není vázáno na žádnou lhůtu, jak je stanoveno všeobecně v § 102 ob. řádu. Poněvadž tedy výkon takového dozorčího práva není časově omezen, je také v konkrétním případě zákonem odůvodněn požadavek, aby se státní úřad, k němuž žádost o pomoc byla podána, bez ohledu na to, kdy se tak stalo, zabýval meritorně řešením věci.«

Nss uvážil o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané takto:

Nss nesdílí názor žal. úřadu, že by § 11 ob. zřiz. neposkytoval postiženému právo odvolati se, neboť ze slovního znění ustanovení toho jest zřejmo, že předpis ten přiznává straně postižené nárok, aby k jejímu zakročení politický úřad rozhodl ve věci samé a tím je nesporně dána povaha řádného opravného prostředku.

Jest sice pravda, že § 11 ob. zřiz. tento opravný prostředek nevázal za žádnou lhůtu; zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení dosavadních obecních zřízení (novela k ob. zřiz.) však v § 12, odst. 3 ustanovuje, že pro stížnost do rozhodnutí obecních orgánů k nadřízeným úřadům politickým platí lhůta 14ti denní, není-li ve zvláštních zákonech stanoveno jinak, a byl tedy ode dne účinnosti zák. toho, t. j. od 18. února 1919 předpis § 11, odst. 2 ob. zřiz. v tomto směru doplněn.

Zakládá se tudíž nař. rozhodnutí na nesprávném právním názoru a bylo je proto dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Na žal. úřadu pak bude, aby po rozumu § 7, odst. 2 ve věci samé vyřídil stížnost do rozhodnutí druhé stolice, která se zabývá meritorními otázkami týkajícími se včasnosti rekursu vypovězeného Arnošta P.

Č. 3385.

Stavební právo: O stavbách v požárním obvodu železnic.

(Nález ze dne 19. března 1924 č. 4633).

Věc: Firma Fr. O., akc. společnost, parní mlýn a továrna na chléb ve V. (adv. Dr. Ant. Schauer z Prahy) proti ministerstvu železnic (odb.